

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **Q. K. T.**, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem
sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. MV-183602-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 20. 1. 2025, č. j. MV-183602-4/SO-2024, a usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 10. 2024, č. j. OAM-60295-12/ZM-2024, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21 397,60 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2025, č. j. MV-183602-4/SO-2024, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 30. 10. 2024, č. j. OAM-60295-12/ZM-2024, kterým bylo podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť žalobce podal tuto žádost v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v projednávané věci nesouhlasil s tím, jak se žalovaný vypořádal s odvolací námitkou týkající se podání předmětné žádosti v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Uvedl, že v rámci správního řízení doložil lékařskou zprávu, dle které byl od 18. 9. 2024 do 25. 9. 2024 nemocný a měl stanoven lůžkový režim. Jakmile se jeho zdravotní stav zlepšil, tak ihned odkazovanou žádost podal, přičemž tedy byla lhůta dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zachována, neboť žádost žalobce podal okamžitě po kontrole u lékaře. Správní orgány tak dle názoru žalobce dostatečně neposoudily jeho zdravotní problémy, jak tyto byly doloženy jím předloženou lékařskou zprávu. Podle žalobce se přitom prokazatelně jednalo o objektivní překážky na jeho vůli nezávislé, které mu ve včasném podání bránily, a tudíž správní orgány postupovaly čistě formalisticky, pokud dané správní řízení zastavily. K tomu žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31, a ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32, jakož i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 10. 2024, č. j. 54 A 10/2023-47, s tím, že byl judikaturou správních soudů jako důvod na vůli cizince nezávislý akceptován mj. stav, kdy byl cizinci v posuzovanou dobu doporučen klidový režim a nevycházet – tj. režim obdobný dočasné pracovní neschopnosti. Žalobce proto považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě trval na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl žalobní argumentaci jako nedůvodnou. V podrobnostech pak odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál. Zmínil též, že sám žalobce ve věci popsal, že dne 18. 9. 2024 několik hodin čekal na pracovišti správního orgánu I. stupně v Ústí nad Labem, kde jej rozbolela hlava, a proto odešel v doprovodu svého krajana k lékaři v Teplicích. Bolest hlavy přitom dle žalovaného sama o sobě není překážkou v podání žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty či jejího předání k poštovní přepravě nebo udělení plné moci jiné osobě k jejímu podání. Předloženou lékařskou zprávu pak podle žalovaného nebylo prokázáno, že by žalobce trpěl těžkou migrénou, která by mu znemožňovala běžný život. Žalobce rovněž nebyl kvůli zdravotnímu stavu odvezen z pracoviště správního orgánu I. stupně rychlou záchrannou službou. V podání předmětné žádosti tak žalobci dle žalovaného nebránila zákonem uznatelná překážka. V řešeném případě tedy byly splněny podmínky pro zastavení řízení o podané žádosti žalobce, přičemž bylo napadené rozhodnutí dle žalovaného vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a plně v souladu s platnými právními předpisy.

Ústní jednání soudu

4. Při jednání soudu konaném dne 19. 5. 2025 právní zástupce žalobce plně odkázal na argumentaci obsaženou již v podané žalobě. Zdůraznil, že měl žalobce v rozhodné době lékařem stanoven klidový režim. Poté, co se jeho zdravotní stav zlepšil, tak ihned podal

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

předmětnou žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, a tudíž byla lhůta dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zachována.

5. Žalovaný se z jednání písemně omluvil, přičemž souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
7. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Nejprve se soud zabýval blíže nespecifikovaným žalobním tvrzením o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, a to způsobem plně odpovídajícím obecnosti této námítky.
9. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
10. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníku řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56).
11. Vycházejí ze shora uvedeného je tedy ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný při svém rozhodování vycházel a na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, k jakým konkrétním okolnostem žalovaný v rámci hodnocení věci přihlédl a proč považoval argumentaci žalobce za nedůvodnou. Ve vztahu k povšechné námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tudíž zdejší soud vyhodnotil, že takovýmto deficitem dané rozhodnutí netrpí.

12. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil s jeho vlastními závěry, což však samo o sobě jistým způsobem svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti a případných jiných vad řízení; tyto otázky však budou posuzovány v další části tohoto rozsudku. K tomu je přiléhavým připomenout i fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
13. V nyní projednávané věci je přitom jádrem sporu otázka, zda žalobci v podání žádosti o prodloužení doby platnosti jeho zaměstnanecké karty zabránil důvod na jeho vůli nezávislý.
14. K tomu je nutno předně zrekapitulovat, že se z obsahu správního spisu jednoznačně podává, že žalobce společně s podáním předmětné žádosti dne 25. 9. 2024, správnímu orgánu I. stupně doložil mj. i lékařskou zprávu MUDr. O. S. ze dne 26. 9. 2024 (Prosetice s.r.o., MUDr. J. B.), v níž bylo výslovně uvedeno, že byl žalobce „dne 18. 9. 24 vyšetřen cestou praktického lékaře s diagnózou J11.1 Chřipka, měl lůžkový režim, ode dne 25. 9. 24 schopen práce.“ Žalovaný však v napadeném rozhodnutí (ve shodě se správním orgánem I. stupně) dospěl k závěru, že onemocnění žalobce nepředstavovalo důvod na vůli cizince nezávislý, který by mu bránil ve včasné podání žádosti, a to zejména s ohledem na to, že žalobce dle jeho slov několik hodin čekal na pracovišti správního orgánu I. stupně v Ústí nad Labem, kde jej začala bolet hlava, a tak šel v doprovodu svého krajana k lékaři do Teplic, ačkoliv má pobyt hlášený v Rumburku. Dle žalovaného tedy v řešeném případě nebylo prokázáno, že byla nemoc žalobce natolik závažná, že by nebyl schopen podat předmětnou žádost ve lhůtě dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
15. Soud poté uvádí, že důvody na vůli cizince nezávislé, které brání včasnému podání žádosti, jsou neurčitým právním pojmem, který je postupně vykládán v judikatuře (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021-37, a ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32). Již v rozsudku ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs 62/2014-31, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*nemoc zapříčínující pracovní neschopnost je skutečně třeba považovat za důvod na vůli cizince nezávislý (...), neboť takováto nemoc je již natolik intenzivní, že dočasně brání nemocnému cizinci v pracovní činnosti, tj. i úkonům svou náročností odpovídající podání předmětné žádosti.*“ V rozsudku ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32, pak Nejvyšší správní soud akceptoval jako důvod na vůli cizince nezávislý také situaci, kdy je cizinci „*v posuzovanou dobu doporučen klidový režim a ,nevycházet‘, tj. režim obdobný dočasné pracovní neschopnosti.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

16. Již z výše uvedeného je zřejmé, že důvodem na vůli cizince nezávislým nemusí být nutně zdravotní stav dosahující intenzity bezvědomí, vyžadující hospitalizaci či karanténu – takto vysokou hranici zákon a relevantní judikatura nevyžadují. Podstatné je, zda zdravotní stav představuje takovou překážku, která brání cizinci v podání žádosti. Může se proto jednat také o jinak běžné a nikterak závažné onemocnění, které však vyžaduje pracovní neschopnost (viz výše), anebo se může ve specifických případech jednat dokonce i onemocnění osoby od žadatele odlišné, která však vyžaduje žadatelovu péči (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011-62, či ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024-50).
17. V nyní projednávaném případě se přitom jednalo o situaci obdobnou té, která byla řešena ve shora odkazovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 280/2022-32 a č. j. 9 Azs 151/2024-50. Žalobce ve věci doložil lékařskou zprávu, ze které jasně vyplývá, že byl již dne 18. 9. 2024 praktickým lékařem vyšetřen s diagnózou J11.1 Chřipka, přičemž mu byl stanoven lůžkový režim a schopen práce byl až ode dne 25. 9. 2024. Soud poté nespatřuje mezi stanoveným „lůžkovým režimem“ (v aktuálně hodnocené věci), „doporučením nevycházet a klidovým režimem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 280/2022-32) a „klidovým režimem na lůžku“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 151/2024-50) žádný rozdíl, neboť ve všech případech je podstatou lékařem doporučeného režimu setrvat po stanovenou dobu v domácím léčebném prostředí. Závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v nadepsaných rozsudcích č. j. 1 Azs 280/2022-32 a č. j. 9 Azs 151/2024-50 lze proto dle zdejšího soudu plně aplikovat také na nyní řešenou věc.
18. Současně je nutno dodat, že ani soudy, ani správní orgány nedisponují odbornými znalostmi, které by jim samotným umožňovaly posoudit zdravotní stav žalobce v rozhodné době a v návaznosti na to hodnotit, či spíše spekulovat, co všechno byl žalobce s danou diagnózou schopen činit, či nikoliv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024-50). Podstatným je v nyní projednávaném případě to, že praktický lékař žalobci stanovil lůžkový režim, přičemž bylo v doložené lékařské zprávě současně konstatováno, že byl žalobce schopen práce až ode dne 25. 9. 2024, což ve smyslu závěrů dříve odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu představovalo důvod na vůli cizince (žalobce) nezávislý dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
19. Vycházeje ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 9 Azs 151/2024-50, se zdejší soud zároveň neztotožnil ani s úvahami žalovaného o tom, jakou formou měl žalobce žádost podat, případně zda měl za tím účelem zmocnit třetí osobu. Ze zákona ani z judikatury totiž nevyplývá, že by hypotetická možnost zmocnit k podání žádosti třetí osobu vylučovala aplikaci § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.
20. Ustanovení § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců umožňuje cizincům vyhnout se v odůvodněných případech výrazně nepříznivým důsledkům podání žádosti po lhůtě, a to včetně případů, kdy její podání „odkládali“ na samý konec lhůty. Je samozřejmě namístě zabránit zneužívání zmíněného institutu. V nyní projednávaném případě však z ničeho nevyplývá, že by se o takový případ jednalo.
21. Soud proto ve věci uzavírá, že žalobce v souladu s § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dostatečně předešel a doložil důvod nezávislý na jeho vůli, který mu zabránil v podání žádosti v řádné lhůtě, a naplnil tak podmínky pro její podání v náhradní lhůtě. Správní orgán I. stupně proto pochybil, pokud řízení o žádosti žalobce zastavil a žádost neposoudil meritorně.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..

22. Na základě výše uvedeného tedy soud považuje napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení klíčové právní otázky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2023, č. j. 1 Azs 280/2022-32). Soud proto napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku. Vzhledem k tomu, že shledaným pochybením bylo zatíženo i prvostupňové rozhodnutí, zrušil soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil procesně neúspěšnému žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 21 397,60 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby v částce 1 000 Kč, dále z částky 13 860 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobce po 4 620 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“); [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT; účast při jednání soudu – § 11 odst. 1 písm. g) AT], z částky 1 350 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 450 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 4 AT], z cestovného k jednání soudu dne 19. 5. 2025 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět ve výši 1 287,60 Kč (celkem 180 km; hodnota kombinované spotřeby vozidla Mercedes Benz, reg. zn. X, je dle doloženého technického průkazu 3,9 litrů motorové nafty na 100 km; cena motorové nafty podle vyhlášky č. 475/2024 Sb. je 34,70 Kč za 1 litr; základní náhrada za 1 km jízdy je podle téže vyhlášky 5,80 Kč), a z částky 900 Kč jako náhrady za proměřený čas strávený

cestou k jednání soudu a zpět a [šest započatých půlhodin po 150 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 AT].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. května 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T..